

Eugen SIMION

Nicolae Filimon. Primele semne ale realismului (I)

Abstract

Acest articol reprezintă prima parte a unui studiu amplu de istorie literară, realizat de Acad. Eugen Simion, ce își propune să ofere o perspectivă asupra scrierilor lui Nicolae Filimon. Autorul punctează, ca specifice, așa cum s-a afirmat până acum, trăsăturile romantice și semnele timpurii de realism (dar nu de realism autentic) ale prozei lui Nicolae Filimon. Analiza insistă asupra stilului scriitorului și asupra simțului său ascuțit de observație în ce privește aspectele sociale, remarcând totodată lipsa cunoștințelor de psihologie și exagerarea intenționată a trăsăturilor personajelor pentru o miză estetică. Articolul face de asemenea trimiteri la opiniile altor critici literari asupra operelor lui Nicolae Filimon.

Cuvinte-cheie: Nicolae Filimon, școala romantică, realism, intenții moraliste, stil.

This article represents the first part of a large study of literary history that is conducted by Academician Eugen Simion, and it aims at offering a perspective on Nicolae Filimon's writings. The author sets as specific marks – such as it has already been stipulated so far – the romantic features and the early signs of realism (though it is not an authentic realism) of Nicolae Filimon's prose. The analysis insists on the writer's style and on his keen sense of observation regarding the unraveled social aspects that however lacks psychological knowledge and intentionally exaggerates features for the sake of aesthetics. The article also includes references to the literary critics views on Nicolae Filimon's works.

Keywords: Nicolae Filimon, romantic school, realism, moralist intentions, style.

Gisèle VANHESE

La littérature roumaine et l'identité européenne

Abstract

Marea problemă pe care o pune prof. univ. Gisèle Vanhese este cea a contribuției literaturii și culturii române la spațiul cultural european. Scopul este crearea identității culturale a omului european prin apropierea constructivă și empatică dintre diferitele culturi europene. Nu este vorba de anexarea unei alte identități culturale, ci de înțelegerea alterității prin descentrare, prin aprofundarea ideii că relația dintre margine și centru trebuie reevaluată, că nu există culturi "mai centrale" decât altele. Predarea literaturii române la Universitatea din Calabria (Italia), unde Gisèle Vanhese este Profesor titular de mulți ani, se face în două moduri: pe perioade culturale mari (clasicismul și contemporaneitatea) și prin metoda mitocritică (analiza comparativă a unui mit, a unui arhetip sau a unei teme). Articolul mai subliniază efectele literaturii românești create de autorii români din exil (în valuri succesive, începând cu la Belle Epoque) asupra literaturii și culturii europene. Mari autori români trăind în exilul european precum

Tristan Tzara, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Petru Dumitriu, Paul Celan, Herta Muller, Matei Vișniec, Paul Goma au avut și au un rol fundamental în fasonarea gândirii europene de azi și din viitor.

Cuvinte-cheie: *predarea literaturii române, identitatea omului european, Universitatea din Calabria, literatura română migrantă, mitocritica.*

The great problem Prof. Gisèle Vanhese rises is the contribution of Romanian literature and culture to the European cultural space. The aim is to create a cultural identity of European man by a constructive and empathic approach between different European cultures. We are not talking about the annexation of other cultural identity, but we are talking about the understanding of

otherness by a decentring and by a deepening of the idea that the relationship between edge (margin) and center should be reviewed, that there are not "more central" cultures than others. Her lectures on Romanian literature at the University of Calabria (in the South of Italy), where Gisèle Vanhese is a Professor for many years, illustrate two approaches: the study of the great cultural periods (Classicism, Modernity and contemporary literature) and the study using the myth-criticism method (comparative analysis of a myth, an archetype or theme). The article also emphasizes the consequences of migrant literature and migrant Romanian authors (who were exiled in successive waves beginning from the Belle Epoque) on European literature and culture. Great Romanian authors living in the European exile such as Tristan Tzara, Emil Cioran, Eugène Ionesco, Petru Dumitriu, Paul Celan, Herta Müller, Matei Vișniec, Paul Goma had and have a fundamental role in shaping European thinking today and tomorrow.

Keywords: *teaching the Romanian literature, European man's identity, University of Calabria, Romanian migrant literature, myth-criticism.*

✿ Ioan ROBU

În amintirea Părintelui Patriarh Teoctist – 100 de ani de la naștere –

Abstract

Acest articol relatează vizita autorului la reședința spirituală a Patriarhului Teoctist; interiorul palatului conține obiecte valoroase de muzeu. Autorul rămâne cu o impresie de finețe, eleganță, naturalețe și îl percepe pe Teoctist ca pe un frate mai mare, un părinte, ca pe apostolul lui Hristos. De asemenea, Teoctist este admirat pentru abilitatea lui de a controla orice situație, oricât de nefavorabilă ar fi aceasta, prin putere interioară, înțelepciune iluminată de credință, iertare, răbdare, bunătate umană creștină. În acest articol este amintită și întâlnirea Sfinției Sale cu Papa.

Cuvinte-cheie: *Patriarhul Teoctist, Papa, portret spiritual, biserica.*

This article starts with the author's visit to the Teoctist Patriarch's spiritual residence; the inside of the palace contains precious objects of the museum. The author is left with an impression of finesse and elegance, naturalness and he perceives Teoctist as an elder brother, as a parent, as Christ's

apostle. Teoctist is admired also for his ability to control any circumstance no matter how unfavourable by his inner strength, wisdom enlightened by faith, forgiveness, patience, human Christian kindness. His Holiness's meeting with the Pope is also remembered in this article.

Keywords: Patriarch Teoctist, Pope, spiritual portrait, church.

Cristian Tiberiu POPESCU

„Viața prea marelui Constantin Țar” și circulația ei transcarpatică

Abstract

Acest articol se referă la manuscrisul recent achiziționat de către Biblioteca Națională a României și numerotat 17870, conținând ca text principal Viața prea marelui Constantin țar. Principalul copist este „diacul Toader” din Dumbrăveni, manuscrisul circulând, așa cum arată diversele însemnări, în Transilvania, în Țara Oltului și părțile imediat apropiate, constituite ca zone de rezistență împotriva Bisericii catolice și unite, cea din urmă proclamată chiar la începutul secolului al XVIII-lea. La un moment dat, el s-a aflat în posesia lui N. Cartoian, care însă nu l-a publicat și nici nu l-a anunțat.

Viața prea marelui Constantin Țar a circulat sub mai multe variante în toate Țările Române, Iulian Ștefănescu fiind cel care a urmărit, într-un studiu mai vechi, sursele și versiunile traducerilor scurte, sub formă de sinaxar, provenite din filiera greacă, mediobulgară și rusă. Filie-ra în care se încadrează manuscrisul comunicat are la bază o lucrare a patriarhului bulgar Eftimie (1375-1393), anume Panegiricul împăraților Constantin și Elena, text citat parțial în Învoă---

ț-ăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie, dar tradus în românește abia în secolul al XVII-lea.

Analiza făcută scoate în evidență faptul că forma din textul nostru nu este independentă față de textul din Panegiricul lui Eftimie, dar este o formă aparte, având nu numai lipsuri față de cealaltă, ceea ce ne-ar îndemna s-o tratăm ca pe o prescurtare, ci și interpolări masive din alte surse ce probabil i-au fost străine lui Eftimie.

Cuvinte-cheie: *hagiografie, panegiric, copist de manuscrise, circulația manuscriselor, filiație de manuscrise, manuscrise românești din Transilvania.*

The article presents the content of the manuscript numbered 17870 that has recently entered the patrimony of the National Library of Romania and includes, as a dominant text, The Life of the Great Emperor Constantine. The main transcriber is Toader the Scholar, born in Dumbrăveni, and the manuscript circulates, as shown by several sources, in Transylvania, especially in Țara Oltului and in the neighboring regions, constituted as areas of resistance against the Catholic and the United Church, the latter being proclaimed right at the beginning of the 18th Century. At a certain time, the manuscript was in the possession of N. Cartoian, though he never published or announced it.

The Life of the Great Emperor Constantine circulated in various versions in all the Romanian Principalities, Iulian Ștefănescu being the one who kept trace, in an older study, of the sources and versions of the short translations, in the form of a synaxarion that came through the way of Greek, Middle Bulgarian and Russian. The succession in which the approached manuscript fits is based on one of the works by Euthymius, Patriarch of Bulgaria (1375-1393), Praise for St. Constantine and Helena, which was partially quoted in The teachings of Neagoe Basarab to his son Theodosie, that was not translated into Romanian until the 17th Century.

The analysis highlights the fact that our version of the manuscript is not independent from the text in Euthymius' Praise, but it is a remarkable form, on the one hand, being flawed compared to the other, which would lead us to treat it as an abridgement, but on the other hand, having massive interpolations from other sources that were, probably, unknown to Euthymius.

Keywords: *hagiography, praise, manuscript transcriber, manuscript circulation, manuscript filiation, Romanian manuscripts from Transylvania.*

Ioana VASILOIU

Nicolae Mavrocordat, prinț și cărturar

Abstract

Studiile din cartea scriitorului canadian Jacques Bouchard – Nicolae Mavrocordat prince et savant de l'Illuminisme précoce (1680-1730) oferă o imagine realistă a personalității și operei primului prinț fanariot din provinciile românești. Cercetarea științifică de față nu ignoră niciuna dintre aspectele fascinante ale epocii fanariote.

Cuvinte-cheie: *fanariot, prinț, scriitor, operă, bibliotecă, roman, Nicolae Mavrocordat, corespondență, filosofie.*

Les études du livre de Jacques Bouchard Nicolae Mavrocordat prince et savant de l'Illuminisme précoce (1680-1730) offrent une image réaliste de la personnalité et de l'oeuvre du premier prince phanariote des Pays Roumains. Cette étude n'ignore aucun des aspects les plus fascinants de l'époque phanariote.

Mots-clés: *phanariote, prince, écrivain, oeuvre, bibliothèque, roman, Nicolae Mavrocordat, correspondance, philosophe.*

Eminescu, din Tiergarten în Curtea Veche (II)

Abstract

Traseul simbolic parcurs de naratorul matein împreună cu Sir Aubrey de Vere (masca lui Eminescu) în nuvela *Remember* începe la Fântâna lui Roland din Tiergarten, parcul din centrul Berlinului. Eroul poemului epic medieval, Roland, era reprezentat cu spada lui indestructibilă, Durendal, și cu „olifantul”, cornul în care suflă pe câmpul de bătălie cu ultimele puteri. „Roland c’est moi” ar fi putut spune Eminescu privind la cavalerul care, cu gestul hermetic fundamental, ține în mâna dreaptă spada cunoașterii și a luptei pentru dreptate, îndreptată în sus și în cea stângă cornul poeziei, îndreptat în jos. O cameră cu ferestre luminate de pe cheiul canalului Landwehrkanal prilejuiește evocarea compozitorului Cristoph Willibald Gluck, așa cum apare în nuvela „Cavalerul Gluck” a lui E.T. A. Hoffmann. Pentru că dă voce în opera lui unor adevăruri inițiatice, Gluck este neînțeles, adevărata lui identitate rămâne o necunoscută pentru urmași: un destin comun cu Eminescu și cu atâtea spirite mari, care au rostit adevăruri dincolo de înțelegerea celor mulți. Odată cu încheierea *Luceafărului*, în anul 1883, opera eminesciană atinge apogeul, după care forța creatoare va intra în declin și va începe să se stingă. În același timp, opera încheiată proiectează artistul în eternitate. Asemenea camerei lui Gluck, camera de pe chei este tunelul prin care, în miez de noapte, într-o noapte de miez de vară, cel care constituie apogeul neamului său, aflat în momentul de apogeu al vieții sale, trece în nemurire. Notațiile meteorologice ale lui Mateiu Caragiale îndreptățesc ideea că ultima întâlnire din Tiergarten și moartea lui Aubrey de Vere se petrec în noaptea de Sânziene, 23/24 iunie. Căldura crește, devine excesivă și deodată bolnăvicioasă. Lucrurile se întorc în contrariul lor: Berlinul, orașul iubit, frumos și proaspăt la început de iunie, devine „cuibar uriaș de ticăloșii și de rele”.

Cuvinte-cheie: Eminescu în 1883, Mateiu Caragiale, *Remember*, Fântâna lui Roland din Tiergarten, Berlin, traseu simbolic, Sir Aubrey de Vere, Cristoph Willibald Gluck, noaptea de Sânziene.

Mateiu Caragiale’s symbolic journey with Sir Aubrey de Vere (the mask of Eminescu) in his short story *Remember* starts at Roland’s Fountain in Tiergarten, Berlin. The hero of the mediaeval epic poem, Roland, is shown with Durendal, his indestructible sword and his olifant, the horn he blows on the battlefield with his last breath. Eminescu might have said: „Roland c’est moi”, looking at the knight who holds, in a fundamental hermetic gesture, the sword of knowledge and fight for justice in his right hand, pointing upwards and the olifant of poetry in his left hand, pointing downwards. A room with lighted windows overlooking the Landwehrkanal brings to mind the composer Cristoph Willibald Gluck in E.T. A. Hoffmann’s short story *Ritter Gluck*. The composer is not understood because he deals with the truths of initiation, so his real identity remains hidden to the younger generations: he shares a common destiny with Eminescu and other great spirits who uttered truths beyond the grasp of common people. Eminescu’s work reaches its peak with his long poem *Luceafărul* (*Lucifer*) in 1883, whereafter his creative power begins to fade away. At the same time, this master piece uplifts its author to the eternal firmament of the Poetic Tradition. Similar to Gluck’s room, the room on the bank of the canal is the tunnel through which, on a summer night, at the height of the year, the most illustrious representative of the Romanian

people, at the peak of his life and career, passes into immortality. Mateiu Caragiale's hints about the weather lead to the conclusion that the last meeting in Tiergarten and the death of Aubrey de Vere take place during the night of June 23/24, that is the magic Midsummer Eve. The heat increases, it becomes oppressive and suddenly menacing. Things seem to turn into their own contrary: Berlin, the beautiful, fresh city at the beginning of June turns into a „huge nest of mischief and evil”.

Keywords: Eminescu in 1883, Mateiu Caragiale, Remember, Roland's Fountain in Berlin, symbolic journey, Sir Aubrey de Vere, Cristoph Willibald Gluck, Midsummer Eve

Doris MIRONESCU

Alecu Russo și memoriile eului colectiv

Abstract

În această lucrare, propunem opera lui Alecu Russo drept emblematică pentru mixtura tipică de memorialistică și ficțiune din proza generației pașoptiste. Analizând patru dintre prozele lui Russo, identificăm mai multe motive pentru care această mixtură stilistică este prezentă la scriitorii pașoptiști, lăsând deoparte explicația cea mai la îndemână, a influențelor literare (străine). În primul rând, dimensiunea politică ce caracterizează toate activitățile literar-cultu-rale ale perioadei îi face pe autorii de memorii să-și însușească o identitate colectivă, vorbind în scrierile lor în numele unei întregi generații sau ale întregii națiuni. Acest eu colectiv pe care îl descriu este unul complex, caracterizat prin propensiunea față de europeanizare și modernizare, prin relația afectivă, dar problematică cu trecutul recent și prin relația complicată față de țărănime. Dragostea de țară nu exclude apariția ironiei și criticii, ceea ce completează amestecul stilistic al memoriilor pașoptiste prin combinația de lirism și umor înțepător. De asemenea, proza patriotică este adesea scrisă în franceză, utilizează cu ingeniozitate neoașisme lexicale sau sintactice și își pune în valoare, autoironic, propria literaritate. Astfel, ea construiește o imagine elocventă și complexă a „specificului național”, prima pe care o avem în cultura română.

Cuvinte-cheie: Alecu Russo, generația pașoptistă, eul colectiv, construcție identitară, specific național.

In this paper, we propose to consider Alecu Russo's work as an example of the characteristic mix of memoir and fiction in the prose of the 1848 generation in Romania. Through an analysis of four of Russo's most famous texts, we find several reasons why this stylistic mix is present especially in the 1848 generation, apart from the obvious case of literary (foreign) influence. First of all, the political dimension present in all literary and cultural activities at the time makes writers tend to assume a collective identity, referring in their personal memoirs to the entire generation or the entire nation to which they belong. This collective ego that they describe is challenged by the 1848 generation's propensity for Europeanization and modernization, by their affectionate, yet distant relation to the recent past, and by their uneasy relationship with the peasant class. The love for their country does not preclude the presence of some tinges of irony and criticism, so the stylistic mix of 1848 memoirs is completed by a particular combination of lyricism and poignant humor. Then there is the particular case of a patriotic prose written oftentimes in French, but making creative use of exotic autochthonous words and phrases and

playing upon its own literariness. It thus eloquently contributes to the construction of a complex image of „national character”, for the first time in Romanian culture.

Keywords: *Alecu Russo, 1848 generation of writers, colectiv ego, identity construction, national character.*

Caius Traian DRAGOMIR

În fața dictatorului

Abstract

Să socotim dictator nu numai pe acela care domină discreționar un stat și o națiune, ci pe acela care își subordonează dur sau pervers pe unii dintre semenii săi sau unele structuri ale statului sau societății. În fața dictatorului – sau opresorului – pot exista trei atitudini umane: servilismul, revolta deschisă ori falsa aservire practică spre binele poporului, a altor oameni și pentru conservarea potențialului de redresare și reformă a statului. A treia variantă merită o specială analiză.

Cuvinte-cheie: *dictatura, opresiunea, subordonarea, revolta, revoluția, salvarea societății, viitorul politic.*

Let us deem dictator not only the one who discretionarily dominates a state and a nation, but also the one who roughly or perversely subordinates some of his fellow creatures or certain structures of the state or of the society. In front of the dictator – or of the oppressor – there can be three human attitudes: servile attitude, open revolt or false subjugation that is practiced for the sake of the people on other people and for the purposes of preserving the State potential of recovery and reform. The third situation requires special analysis.

Keywords: *dictatorship, oppression, subordination, revolt, revolution, saving society, political future.*

Mariana DAN

Ioan Flora – 10 ani de postumitate (I)

Abstract

Ioan Flora (1950-2005) este un poet complex, care nu a fost adecvat înțeles și recepționat în România în timpul vieții. Destinul său cultural, ca scriitor în limbă română, originar din Banatul Sârbesc se cere explicat, atât într-un context transfrontalier, dar mai ales în termenii persistenței mentalităților culturale, care mai judecă încă identitatea auctorială în termenii dicotomiei cultură superioară/cultură inferioară, cultură majoritară/cultură minoritară. Pentru I. Flora poezia nu este atât un „document”, așa cum susține poetul, ci un document despre document, căci în intertextualitate se ascunde tot timpul o semnificație imediată, ori culturală „re-văzută” – revizuirea fiind deopotrivă o caracteristică a postmodernismului, dar

mai ales a „clocotrismului” sârbesc (mișcare artistică bazată pe performance-uri și diverse texte), în care autorul este unul dintre principalii promotori. Căci viziunea „documentară” oficială, ca și istoria, nu fac decât să camufleze adevărul, în timp ce poetul deconstruiește iluziile comode despre viață din perspectiva memoriei, susținute de cuvânt. Ca poet postmodern, I. Flora aduce o viziune nouă în literatura română, fondată nu numai pe prezenteism, ori posibilitatea comunicării și revizuirii valorilor culturale produse în diversele perioade, ci și prin perceperea „realității” puse între ghilimele, căci aceasta este de natură proteică, nu poate fi fixată definitiv nici în textul literar, dar nici în „textul vieții”; în loc de „realitatea” care este vidă, fiind supusă legilor entropiei în timp, „poveștile adevărate”, spuse de oameni, ori de autorii care sunt și ei în primul rând oameni, au rolul de a salva de horror vacui. I. Flora, ca poet-povestitor și „constructor” în același timp, creează, prin substanța inefabilă a cuvintelor, însăși materia „concretă” a lumii înconjurătoare, îngrămădind-o în poeme, după ce a extras-o din propria memorie, ori din lexicoanele vechi: între real, imaginar, științific și mitic nu există nicio linie de demarcație. Construită din cuvinte, „realitatea” noastră este o convenție, este o creație a textului despre ea. Textul auctorial este și el o realitate, tot atât de „reală”, ca și celelalte. Abundența materiei invocate prin cuvinte, gustul pentru „povestea vorbei” care umplu timpul trăirii reale, „romanele și utopiile” poetice ale autorului racordează postmodernismul lui Flora la rădăcinile balcanice și sud-est europene ale identității sale auctoriale, în care paradoxul și parabola dau vieții un sens. În poetica actuală, I. Flora a creat un stil nou, ușor de recunoscut, sub care se ascunde teama de vidul existențial. Tonul binevoitor și calculat al poemelor sale, sub care se ascunde un povestitor de mare respirație și înțelepciune, recuperează astăzi o lume a noastră, în care ne-am simțit bine și care ne-a ajutat să supraviețuim. Din punct de vedere poetic, I. Flora dovedește că natura poeziei este proteică și că ea se poate adapta, ca și viața, unor precepte noi, în care însă omul, ca autor sau nu, este dătătorul de măsură a lucrurilor. Fie că este o „stare de fapt”, ori o povestire, poezia lui I. Flora aduce în scenă, ca noutate, dialogul poetului-povestitor cu cititorul. Este cu atât mai suspectă tăcerea criticii literare românești, cu cât Ioan Flora a reușit să fie înțeleas ca poet în străinătate.

Cuvinte-cheie: Ioan Flora, scriitor român, postmodernism, balcanism, klocotrism / clocotrism, construcție și deconstrucție, stare de fapt, povestitor, realitate proteică, identitate.

Ioan Flora's many-sided poetry was not adequately understood and analyzed during his lifetime (1950-2005). His cultural destiny, as a Romanian language writer from the Serbian Banat is to be explained not only against a cross-cultural background, but also in the light of durable cultural mentalities, according to which an author's identity is still considered in terms of such dichotomies as superior culture/inferior culture, majority culture/minority culture. For I. Flora poetry is not basically a 'document', as he maintains, but it is a document about a document, as it usually covers an immediate or cultural meaning, which is 're-viewed'. With this poet, revision is a feature common to both post-modernism and Serbian 'Klocotrism', an artistic movement based on street performance and various texts, one of whose founders was I. Flora himself. As history, the official 'do-cumentary' view also conceals the truth, while the poet is engaged in the de-construction of the comfortable illusions of life, from the perspective of memory, backed up by words. As a postmodern poet, I. Flora brings a new vision to the Romanian literature, founded not only on the perception of things from the point of view of the present, or on the reinterpretation of the cultural values produced in different periods of time, but also by the perception of a protean reality, which cannot be pinned down as such definitively. Unlike 'reality', which is void, as subject to change in time, 'the true stories' (told by people, or by authors, who are in the first place just people as well) are stable and are meant to save us from horror vacui. As a poet and story-teller at the same time, Flora 'builds up' the concrete matter of the surrounding world, piling it up in his poems through the substance of words, after

having extracted it from his memory, or from the lexicons: there is no line of separation between the real, the imaginary, the scientific, and myth. Being built from words, our 'reality' is a convention, it is a creation of the text about it. The author's text is also a reality, which is as 'real', as the others. The abundance of the matter summoned by words, the poet's taste for telling a story that fills up the time of our being in the world, his poetical 'novels and utopias' link Flora's postmodernism to the Balkan and South-European roots of his identity as an author, a tradition in which paradox and parable give meaning to life. Ioan Flora has created a new, recognizable style, underlain by an

anxiety of the existential void. The author's benevolent and balanced tone reveal a story-teller of long breath and great wisdom. He brings back to us a faded world of ours, in which we used to feel at home, and which helped us survive. I. Flora proves that the nature of poetry is protean, and that it can adapt, much like life itself, to new rules and developments, in which man, whether an author or not, remains the measure of all things. Flora resorts to the author's dialogue with the reader in a rather innovative way, both in his 'state-of-fact' poems and in his story-like poems. His poetry has been highly appreciated abroad; the more so is the relative silence of Romanian literary critics on his writing hard to understand.

Keywords: *Ioan Flora, Romanian writer, postmodernism, Balkans, klokostrism / clocotrism, construction and deconstruction, state of fact, story-teller, proteic reality, identity.*

Ștefan FIRICĂ

Tânărul Steinhardt și „tânăra generație”. Obsesia identității

Abstract

Deși unul dintre criticii necruțători ai intelectualilor din „tânăra generație”, ca romancier, N. Steinhardt le împrumută nu numai strategiile narative, dar și temele centrale. Acest articol analizează câteva texte ficționale, nonficționale sau autoficționale scrise de autor în anii '30, foca-lizându-se asupra romanului postum „Călătoria unui fiu risipitor”. Imaginarul obsesional al identității, individuale sau etnice (evreiești), va fi discutat din două perspective, literară și politică, prin rapelul la articolele sale de opinie publicate în gazetele vremii. Portretul autorului la tinerețe se va închea ca o figură oximoronică, oscilând între conservatorismul politic și avangardismul estetic.

Cuvinte-cheie: *identitate, roman urban, geografie literară, monolog interior, conservatorism.*

Though a relentless critic of the cultural discourses of the “young generation”, as a novelist, the young N. Steinhardt borrows their narrative poetics as well as their themes. This article looks into some of the fictional, non-fictional, or auto-fictional texts that he wrote in the 1930's, with a close-up on his posthumous novel “The Journey of a Prodigal Son”. The haunting imaginary of identity, either individual or ethnic (Jewish), will be analyzed in connection with the author's literary views and political outlooks. An oxymoronic figure, torn between his commitment for the political status-quo and his penchant for the aesthetic modernism, will come out.

Keywords: *identity, urban novel, literary geography, interior monologue, conservatism.*

Napoleon POP
Valeriu IOAN-FRANC

Oui, il y a deux Europes

Invocând afirmațiile unor specialiști cu privire la viitor și gestionarea lui, autorii articolului de față arată că ultimele șapte decenii au generat o criză financiară cu efecte economice imprevizibile, atât în plan uman, cât și instituțional, fapt ce reiese din analiza efectuată. Pe fondul caducității unora dintre valorile considerate perene, autorii formulează rezerve cu privire la proiecția viitorului și – vizând o serie de presiuni preponderent economico-financiare, tehnologice, de echitate socială sau identitară – se întreabă dacă, în fapt, nu vorbim despre două Europe?

Cuvinte-cheie: *criză, economie, geopolitică, echitate, valori.*

Bringing forth the statements of certain specialists concerning the future and its administration, the authors of this article say that the last seven decades have generated a financial crisis with unpredictable results both at a human level and at an institutional level. This is the outcome of the analysis that is being conducted herein below. Based on the expiry of certain values so far deemed to be perennial, the authors formulate their reserves with concern to the projection of the future and, while targeting at a series of economical, financial, technological pressures of social or identity equity, they wonder if we are not actually talking about two Europes.

Keywords: *crisis, economy, geopolitics, equity, values.*